

at Meningen er, at Andre end de, hvis Eiendoms Støder op til et saadant Bandleb, skulle kunne afbenytte det. En saadan Tilladelse havde vi ventet i vor Egn, hvor den vilde være bleven anvendt i stor Udstrækning. Jeg savner den her aldeles og maatte derfor ønske, at den var bleven tilføjet; maaskee det kunde skee til sidste Behandling, hvis jeg kan faae det fornødne Antal Medlemmer til at stille et Endringsforslag derom.

Bløch: Jeg har fra Begyndelsen af godt forstaaet, at der udenfor det Tilfælde, hvor der kunde være Spørgsmaal om Indgreb i Nogens særlige Ret til Brug af Vandet, i § 13 kun skulde være Tale om det Tab, den nedensfor liggende Grundeier leed derved, at han blev indskrænket i sin Benyttelse af Vandet ved den ovenfor liggende Eiers Brug deraf; men dette finder jeg ikke heldigt udtrykt i Paragraphen; dens Udtryk ere altfor almindelige og uklare. Hvad § 19 angaaer, skal jeg . . . (For manden: § 19 er ikke under Forhandling).

J. Rasmussen: Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg anseer det for rigtigst at bibeholde Ordet „Grundeier“ i § 13 og tilføje „Jordbruger“, saaledes at der kommer til at staae „Grundeier eller Jordbruger“, ligesom jeg havde fundet det rigtigere, at der i § 12 var kommen til at staae „Jordeiere eller Jordbrugere“.

Dahl: Jeg troer dog, at det kunde have nogen Betænkelighed at forandre „Grundeier“ til „Jordbruger“; men det er jo Noget, som Udvalget nærmere vil tage under Overveelse; jeg for mit Vedkommende synes, at hvor der er Tale om en Forandring af et Bandleb, bør man lægge Sagen i Grundeierens og ikke i Jordbrugernes Hænder. Den 1ste Landsstingsmand for 11te Kreds (Bruhn), omtalte, at den Ret, som man efter § 13 vil give de tilstødende Lodsieiere, burde ogsaa de længere fraliggende have, hvis de ikke allerede efter Udkastets § 13 faae den, hvilket han ansaae for tvivlsomt. Saaledes som Sn er afstattet, troer jeg ikke, at de ville faae denne Ret; om der skal indrømmes dem en saadan,

kan være tvivlsomt, det vil jeg indrømme. Det er mig bekendt, at dette Spørgsmaal tidligere har været under Overveelse i Ministeriet, men at man dog har fundet det rigtigst at blive staaende ved Sns Bestemmelse; jeg erkender, at det er en Sag, der kan være Tvivl underkastet.

Ordføreren: Hvad angaaer Paragraphens Affattelse, har den ærede Tale, som er Medlem af Udvalget, allerede udtalt sig saa udførligt, at jeg ikke behøver at tilføje Noget, da jeg med ham er enig. Det Spørgsmaal, som er opkastet af den ærede 1ste Landsstingsmand for 11te Kreds (Bruhn), om Paragraphen affaar de Beboere, som ikke have deres Eiendom stødende op til Bandlebet, den omhandlede Ret, er dette vistnok Tilfældet, da den gjør det. Hvorvidt de længere fraliggende Grundeiere skulde have en saadan Ret, kan jo være Spørgsmaal underkastet, og i de forskjellige Landes Lovgivninger findes der ogsaa forskjellige Bestemmelser i saa Henseende. Skulde de have en saadan Ret, maatte der vistnok en Autoritet til at afgjøre, hvorvidt den skulde strække sig, og Bandlebet først reguleres saaledes, at det kunde komme enhver Jordeier til gode; thi naar der ingen Orden er i saa Henseende, vil Vandet som oftest blive utilstrækkeligt og heller ikke gaae tilbage til de gamle Bandleb, som det efter Lovgivningen skal. Jeg mener derfor, at skulde de have denne Ret, maatte der en heel ny Lovgivning med mange specielle Bestemmelser til.

T. Bruhn: Det er ganske rigtig, at der vil opstaae mange Bønskeligheder; men det maa dog ansees for det Naturlige, at de Mand, der ere nærmest berettigede til at nyde Godt af et Aaleb, sættes i Stand dertil. Der er mange Steder betydeligt mere Vand, end de nærmest Tilstødende have Trang til, og det er i flere Henseender urigtigt, at en saadan Stat, som virkelig ligger i det Vand, som løber forbi, for største Delen skal blive ubenyttet, blot fordi der er Bønskeligheder tilstede for at fordele det paa rette Maade. Det er en Sag, som Landvæsenscommissionerne have at afgjøre, hvorvidt den enkelte Mand kan fordre